

Quotes sí o quotes no?

OONA TOMÀS
REGIDORA DE POLÍTQUES SOCIALS I IGUALTAT

Recordeu el primer cop que vaau sentir parlar de quotes? En el meu cas va ser de la mà del grup d'amics i amigues de l'associació cultural rapitenca "Top Ranking". En aquell context, la crew femenina del Top Ranking posava en qüestió el tema de les quotes en l'àmbit cultural i jo, que em pensava ser feminista, vaig descobrir un nou món.

Pel simple fet de ser dones hem de tenir reservat un espai professional que estigui garantit per llei? Doncs d'això van les polítiques de les quotes femenines, de regular per mitjà de normes amb rang de llei, o fins i tot, per mitjà de normes internes dins dels consells d'administració d'empreses, la fixació d'un percentatge concret, amb la finalitat que les dones desenvolupin determinats càrrecs, i garantint així que elles puguin ocupar aquestes places, per trencar el sostre de vidre.

Em plantejo, és realment necessari establir aquestes quotes perquè les dones tinguem accés a aquests comitès de direcció d'empresa, de parlaments, de llistes electorals o dels mitjans de comunicació? Per què no podem accedir-hi directament per la nostra vàlua professional sense la necessitat d'haver-hi accedit per complir amb la quota? Hi ha qui opina que la quota s'estableix en pro d'una discriminació positiva a favor

d'aquestes. Ara bé, també hi ha qui diu que no és discriminació positiva, perquè si ho fos, suposaria un avantatge a l'hora d'accedir al mateix lloc de feina; però bé, en tot cas, obliga a qui les aplica a tenir en compte el capital humà femení, que posats a fer, és allò realment important.

En qualsevol cas, el debat principal rau amb el fet que es posi per davant la imposició legal, és a dir, la quota, abans que no pas el valor i qualitat humà de la dona que forma part d'aquella empresa o institució; però per a mi, el més greu, és que només allà on la llei obliga la quota, aquesta s'aplica realment. Us poso un exemple: la llei d'igualtat, la LO 3/2007, de 22 de març, per a la igualtat efectiva entre homes i dones, fixa unes quotes obligatòries per a les llistes electorals, en què s'ha d'incloure com a mínim el 40% de dones a les llistes electorals; ara bé, què passa amb la direcció de les entitats del sector públic? En el cas de Catalunya, les dones ocupen només el 23% d'aquests càrrecs, és a dir, que només 39 de les 168 direccions estan ocupades per dones¹.

En darrer terme, ja avanço a les persones lectores que no entraré a donar una opinió ferma i contundent sobre el tema, perquè encara no l'he acabat de definir; diria que alguns dies hi estic a favor, i d'altres en

contra, però la realitat és que el tema de les quotes femenines s'estén com una taca d'oli, i ja no només es té en consideració a les llistes dels partits polítics que ens representen, en aquest cas per imperatiu legal, sinó que també s'apliquen en empreses privades o als mitjans de comunicació, i fins i tot, en l'àmbit cultural, on moltíssimes dones artistes són cridades a grans festivals per complir amb les quotes femenines, o se les contracta per actuar el 25 de novembre o el 8 de març. Si almenys valguessin per acabar amb la bretxa salarial, encara em decantaria a la banda d'estar-hi d'acord, però és que ni així...

(1) Publicació Instagram: perfil: Verifi_cat